

תת"ע 2500/02/19 - מדינת ישראל נגד אברהים עורי

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 2500-02-19 מדינת ישראל נ' עורי
בפני כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אברהים עורי

הנאשם

הכרעת דין

החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום וכן בעבירת התחזות במטרה להונות.

האישום

כתב האישום שהוגש כנגד הנאשם מייחס לו עבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף שפקע ביום 4.8.2007 בניגוד לסעיף 10א לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: "**פקודת התעבורה**") ונהיגה ללא פוליסת ביטוח בת תוקף בניגוד לסעיף 2א לפקודת ביטוח רכב מנועי, תש"ל-1970 (להלן: "**פקודת ביטוח רכב מנועי**").

העובדות שאינן במחלוקת

ביום 2.1.2019 בשעה 23:40 לערך נתפס אדם שנהג ברכב שמספרו 82-039-61 (להלן: "**הרכב**") בק"מ 30 בכביש 1 מכיוון מזרח (להלן: "**מקום ביצוע העבירה**") עקב ביצוע עבירה של שימוש ו/או החזקת טלפון בזמן נהיגה (ת/1, פרוט' עמ' 8 ש' 16).

רישיון נהיגתו של הנאשם פקע ביום 15.11.2012.

המחלוקת

המחלוקת היא בשאלה מי נהג ברכב ביום ביצוע העבירה.

לטענת המאשימה הנאשם נהג ברכב וזאת לאחר שזוהה באמצעות תמונה במסוף משטרת וכן באמצעות תעודת זהות שנמצאה ברכב לאחר חיפוש בו.

לטענת הנאשם מי שנהג ברכב במועד ביצוע העבירה זה אחיו אחמד עורי. לטענת הנאשם השוטר טעה בזיהוי עקב עמוד 1

הדמיון בינו לבין אחיו.

הראיות

מטעם המאשימה העידו השוטר דניאל יחיא (להלן: "השוטר יחיא") והשוטר ג'רמי יהסקיאס (להלן: "השוטר ג'רמי") ובאמצעותם הוגשו וסומנו: ת/1 - הזמנה לדין וכתב אישום בעבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, ת/2 - טופס אישור מסירה, ת/3 - מזכר מאת השוטר ג'רמי מיום 21.2019.

מטעם הנאשם העידו הנאשם ואחיו מר אחמד עורי (להלן: "אחמד" ו/או "אחמד עורי" ו/או "אחיו של הנאשם") ולא הוגשו ראיות נוספות.

דין והכרעה

קביעת הזיהוי - ההיבט המשפטי

בית המשפט העליון קבע מבחן דו שלבי לבחינת אמינותם של ראיות זיהוי וזאת על רקע החשש מהרשעות שווא. המבחן הראשון הוא הערכת העד המזהה והמבחן השני הוא הערכת מהימנות הזיהוי הנחלקת לבחינת המהימנות האובייקטיבית ולבחינת המהימנות הסובייקטיבית בע"פ 193/14 פאדי נסראללה נ' דינת ישראל, לא פורסם מיום 26.10.2014 (להלן: "פסק דין נסראללה") קבע כב' השופט פוגלמן:

"על רקע חששות אלה נקבע בפסיקתנו כי אמינותן של ראיות זיהוי תבחן במבחן דו שלבי: בשלב ראשון יש להעריך את מהימנותו של העד המזהה ולבחון "האם העד רוצה להטעות את בית המשפט או שהאמת היא נר לרגליו" (פרשת פרעוני, פסקה 6); ובשלב השני יש לבחון את מהימנות הזיהוי כשלעצמה, במנותק ממהימנותו של העד המזהה, כדי "להבטיח כי 'האמת הסובייקטיבית' של העד המזהה, המשוכנע באמיתות הזיהוי, תשתלב עם 'האמת האובייקטיבית' המשקפת את המציאות" (פרשת אוחיון, פסקה 16; ראו גם ע"פ 4524/11 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (17.6.2013) (להלן: פרשת פלוני); פרשת חזיה, פסקה 48; פרשת איטל, פסקה 64; ע"פ 5889/11 עבאס נ' מדינת ישראל, פסקאות 19-21 (3.9.2012)). הבחינה בשלב השני - מהימנות הזיהוי כשלעצמה - נחלקת לשני רבדים: רובד אובייקטיבי, שבגדרו נבחנת האפשרות שמא העד המזהה נקלע לטעות כנה ובלתי מכוונת; ורובד סובייקטיבי, שבו נבחנת יכולתו האינדיבידואלית של העד להטביע בזיכרונו רשמים חזותיים ולזהות בני אדם על פיהם (פרשת אוחיון, פסקה 16; פרשת חזיה, פסקה 48; פרשת פלוני, פסקאות 11-12). ברובד האובייקטיבי ייבחנו, בין היתר ובהתאם למקרה הקונקרטי, הנסיבות שבהן נחשף העד המזהה לדמותו של המזהה, משך החשיפה ותנאי הרקע שקדמו לה; וברובד הסובייקטיבי, השפעות שונות על מצבו הנפשי-סובייקטיבי של המזהה בשעת הזיהוי והחשיפה למזהה, משך הזמן שחלף מעת החשיפה ועד לעת הזיהוי וכושרו לערוך זיהוי כאמור (פרשת פלוני, פסקאות 11-12; ע"פ 2331/08 קסטרו נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (20.4.2009); פרשת שדיד, פסקה 11; ע"פ 2957/10 אלאטרש נ' מדינת ישראל, פסקה 59 לפסק הדין של חברי השופט י' דנציגר (אשר היה בדעת מיעוט ביחס לתוצאה) (30.5.2012); ראו גם מנשה ועאסי, בעמ' 254-266).

הערכת מהימנות העד המזהה השוטר יחיא

ב"כ הנאשם טען כי תשובותיו של השוטר יחיא במהלך עדותו לא היו עקביות בקשר לפרטים עליהם נשאל (פרוט' עמ' 27 ש' 20-21), אולם לא פירט מהן ולא הפנה אליהם. לטענתו, עדותו של השוטר יחיא הינה עדות כבושה שכן הדברים עליהם העיד בבית המשפט אינם מצוינים בדו"ח הפעולה (ת/1). עוד טען כי השוטר יחיא לא ציין בדו"ח הפעולה תיאור של המראה החיצוני של הנהג אותו עצר.

השוטר יחיא העיד כי הוא משרת כשנתיים במתנ"א ירושלים כסייר תנועה לאחר שהשלים קורס תנועה בסיסי וקורס שוטרים בסיסי אותו סיים בהצטיינות (פרוט' עמ' 7 ש' 13, עמ' 10 ש' 12-14).

בעדותו, הותיר השוטר יחיא רושם אמין ומקצועי. עדותו הייתה קוהרנטית וסדורה ונראה כי אין לו כוונה לטפול אשמת שווא על הנאשם. התרשמתי כי השוטר יחיא ביצע פעולות זיהוי שגרתיות אותן נאלץ לבצע כיון שהנהג לא נשא עליו תעודה מזהה. התרשמתי כי לא התעורר בליבו של השוטר יחיא צל של ספק כי האדם שנהג ברכב אינו הנאשם וזאת לאחר שזיהה אותו באמצעות תמונה מהסוף המשטרתי ובאמצעות תעודת זהות שמצא ברכב. גרסתו של השוטר יחיא באשר לאירוע ומהלכו הייתה עקבית לאורך כל עדותו, בחקירתו הנגדית ענה על השאלות שהוצגו לו על-ידי ב"כ הנאשם בצורה מדויקת וישירה ואף ציין בהגינותו כי אינו זוכר את האירוע לפרטי פרטים (פרוט' עמ' 11 ש' 17). התרשמתי כי לא הייתה לא כל כוונה להטעות את בית המשפט או למסור פרטים שאינם מדויקים.

טענותיו של ב"כ הנאשם אינן מבוססות. לא מצאתי כי קיימים אי דיוקים או אי התאמה בין עדותו של השוטר יחיא בבית המשפט לדו"ח המפורט שכתב ולא מצאתי חוסר עקביות בגרסתו. ההיפך הוא. גרסתו בבית המשפט בנוגע להליך הזיהוי תאמה לפרטים שכתב בדו"ח. אמנם השוטר יחיא לא רשם בדו"ח כי מצא את תעודת הזהות של הנאשם ברכב, אולם ציין כי זיהה את הנהג על פי תעודת זהות (ת/1). כמו כן הנאשם בעצמו אמר בעדותו כי תעודת הזהות שנמצאה ברכב היא שלו ואף הסביר כי היא נמצאת שם כיון שמדובר ברכב משפחתי (פרוט' עמ' 18 ש' 4-1).

אני קובעת כי השוטר יחיא אשר ביצע את פעולות הזיהוי הינו עד מהימן ומקצועי, לא מצאתי כל דופי בעדותו ואני מקבלת אותה כמהימנה ואמינה.

הערכת מהימנות הזיהוי שביצע השוטר יחיא

במסגרת מבחן זה יש לבחון את התאמת הזיהוי ביחס למציאות האובייקטיבית, להיתכנות הזיהוי לפי הנסיבות שבהן נחשף העד המזהה לדמותו של המזהה, משך החשיפה ותנאי הרקע שקדמו לה וכן את יכולתו האינדיבידואלית של העד להטביע בזיכרונו רשמים חזותיים ולזהות בני אדם על פיהם (פסק דין נסראללה).

על-פי גרסת השוטר יחיא, הוא עצר את הרכב לאחר שהבחין כי הנהג אחז בטלפון נייד בעת שהרכב היה בתנועה. השוטר יחיא ביקש מהנהג, שלא החזיק בתעודה מזהה, למסור לו את מספר תעודת הזהות אך הוא לא ידע למסור את מספרה בעל פה. רק לאחר חיפוש אחר מסמכים וביצוע שיחת טלפון מסר הנהג מספר תעודת זהות אשר על פי בדיקה במסוף המשטרתי התברר כי היא שייכת לאחמד עורי (פרוט' עמ' 8 ש' 24-28, ת/1). השוטר יחיא הבחין כי התמונה שהופיעה במסוף לאחר הזנת מספר תעודת הזהות אותה מסר הנהג אינה תואמת לנהג שבפניו. כיון שהנהג מסר את מספרה רק לאחר שיחת טלפון הוא הבין שהנהג מסר לו תעודת זהות שאינה נכונה (פרוט' עמ' 10 ש' 2-4).

על מנת לברר מי הנהג שמולו ביצע השוטר יחיא גם בדיקה במסוף המשטרתי של קשרי המשפחה של אחמד עורי שאת מספר תעודת הזהות שלו מסר הנאשם. לאחר בדיקת תמונות של בני המשפחה הבחין כי הנהג במקום האירוע הוא איברהים עורי אותו זיהה בבירור (פרוט' עמ' 9 ש' 4-6, ת/1).

לאור החשד שהתעורר בקשר לזיהוי הנהג ביצע השוטר יחיא חיפוש ברכב שבמסגרתו נמצאה תעודת הזהות של הנאשם ובאמצעותה זיהה את הנהג במקום האירוע (פרוט' עמ' 13 ש', 27-29).

האם יש מקום לפסול את הזיהוי שביצע השוטר יחיא באמצעות תעודת זהות שמצא לאחר חיפוש ברכב

לטענת ב"כ הנאשם לא ניתן להסתמך על הזיהוי שנערך באמצעות תעודת הזהות שנמצאה ברכב לאחר החיפוש כיון שהחיפוש בוצע ללא הסכמת בעל הרכב. לטענתו כאשר אין הסכמה לחיפוש מורה הפסיקה כי על השוטר להבהיר את מהות העבירה בה הוא חשוד ואת משמעות החיפוש, לתעד זאת בדו"ח ואף להחתים על טופס. לתמיכה בטענתו הפנה ב"כ הנאשם לרע"פ 10141/09 **אברהם בן חיים נ' מדינת ישראל** מיום 6.3.2012 (להלן: "**פסק דין בן חיים**").

סעיף 71 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), תשנ"ו-1996 קובע כי:

"(א) היה לשוטר יסוד סביר לחשד שבוצעה עבירה בת מעצר וסבר כי יש צורך לבצע חיפוש בכלי רכב כדי לאתר את מבצע העבירה או קורבנה או כדי לאתר ראיה הקשורה בעבירה, רשאי הוא להורות לעכב את כלי הרכב ולערוך את החיפוש כאמור.

(ב) הוראות סעיף קטן (א) יחולו גם אם קיים חשש שעומדת להתבצע עבירה מן העבירות המפורטות בסעיף 35(ב), או אם קיימת הסתברות גבוהה שעומדת להתבצע עבירה בת מעצר".

בפסק דין בן חיים קבעה כב' הנשיאה דאז בייניש:

"התנאים שבהם יתקיים חשד סביר המצדיק עריכת חיפוש ללא צו שיפוטי אינם ניתנים מטבע הדברים להגדרה ממצה וחד-משמעית. יישומו של מבחן זה מבוסס על נסיבותיו הפרטניות של כל מקרה ומקרה, על המידע שהיה בידי השוטר בעת עריכת החיפוש ואף על ניסיונו ושיקול דעתו המקצועיים של השוטר שערך את החיפוש (ראו והשוו בג"ץ 465/75 דגני נ' שר המשטרה, פ"ד ל(1) 337, 353-349 (1975) (להלן: עניין דגני))."

במקרה שלפני ביצע השוטר יחיא חיפוש ברכב לאחר שהתעורר חשד בנוגע לזהותו של הנהג. החשד התעורר תחילה כיון שהנאשם לא החזיק בתעודה מזהה ולא ידע למסור את מספר תעודה הזהות שלו אלא לאחר שביצע שיחת טלפון והתחזק לאחר בדיקה שערך במסוף המשטרה ממנה עלה כי התמונה במסוף אינה תואמת לנהג. בבדיקה עלה כי הנהג רישיונו של הנהג שזוהה על פי תמונת מסוף אינו בתוקף.

אני סבורה כי מדובר בחשד מבוסס ומוצק של השוטר יחיא כי האדם שנמצא מולו אינו אותו אדם לו שייך מספר תעודת הזהות אותה מסר וכי הנהג שמולו אינו בעל רישיון נהיגה תקף. השוטר יחיא אף העיד כי מאחר שלא ידע את זהותו של האדם שנמצא מולו הייתה אפשרות כי מדובר במפגע (פרוט' עמ' 13 ש' 31).

יצוין כי פסק דין בן חיים בניגוד למקרה שבפני, עסק בשלושה מקרים בהם לא הייתה מחלוקת כי החיפוש בוצע על סמך הסכמת הנאשמים וכי אין מדובר בחיפוש שבוצע על סמך חשד סביר שעלה בקרב מבצעי החיפוש.

משכך, אני קובעת כי החיפוש שביצע השוטר יחיא ברכב הינו חוקי וניתן לבסס את זיהוי הנאשם על סמך תעודת הזהות שנמצאה ברכב.

אשר לאופן ביצוע הזיהוי אמר השוטר יחיא כי בין הנהג אותו עצר לבין תמונתו של אחמד עורי קיימים הבדלים מבחינת השומן ותווי הפנים. לדבריו פניו של הנאשם מלאות יותר לעומת אחיו שפניו רזות יותר וגם מבנה השפתיים וצורת הגבות שלהם שונים (פרוט' עמ' 10 ש' 1, 7).

השוטר יחיא אמר כי מאחר שהזיהוי שבוצע על-ידו היה מלא ומספק, הוא לא ראה לנכון לעכב את הנהג ובכך להגביל את חירותו (פרוט' עמ' 11 ש' 2-4). עוד אמר השוטר יחיא בעדותו כי במצב בו לא הייתה נמצאת תעודת זהות התואמת את הנהג, הוא היה מעכב אותו ומוביל אותו לתחנת המשטרה לשם ביצוע זיהוי מלא (פרוט' עמ' 11 ש' 2-1).

זיהוי הנהג והטיפול באירוע בוצע על-ידי השוטר יחיא. השוטר ג'רמי לא שמע את השיח בין הנהג לשוטר יחיא ולא זכר את האירוע (ת/3, פרוט' עמ' 15 ש' 15-16, 18-19). אך גם השוטר ג'רמי העיד כי במקרה בו הציג אדם תעודת זהות התואמת אותו, אין צורך לקחת אותו לתחנת המשטרה, שכן יש זיהוי מלא (פרוט' עמ' 16 ש' 12-13).

עדויות של השוטר יחיא משתלבת עם כתב האישום שרשם (ת/1) והיא הייתה עקבית, ברורה חדה ומהימנה.

איני סבורה כי בתהליך זיהוי של הנהג עולה אפשרות כי חושיו של השוטר יחיא הטעו אותו זאת נוכח תהליך הזיהוי שכלל מספר שלבים. בתחילה זיהה השוטר יחיא כי הנהג שנעצר אינו תואם את התמונה שהופיעה במסוף המשטרה לאחר הזנת מספר תעודת הזהות אותו מסר לו. לאחר מכן, מצא השוטר יחיא התאמה בין הנהג לבין תמונה שהופיעה בקשרי המשפחה באופן אקראי ולאחר מיכן זיהה את הנהג באמצעות תעודת זהות שנמצאה ברכבו.

דהיינו לא מדובר בזיהוי שנעשה בחופזה אלא בזיהוי שבוצע בשלבים כאשר הנאשם עומד מול השוטר. הזיהוי שבוצע באמצעות תמונת המסוף התחזק באמצעות הזיהוי שבוצע באמצעות תעודת הזהות.

אמנם תמונות המסוף המשטרתי ותעודת הזהות של הנאשם ששמשו את השוטר יחיא לצורך זיהוי הנהג לא הונחו בפניי ואין בידי לבחון את ההשוואה שביצע השוטר יחיא בין הנהג לתמונות שראה ביום ביצוע העבירה. עם זאת, איני סבורה כי יש בכך לפגום במהימנות עדותו של השוטר יחיא ובתהליך הזיהוי שביצע שנסמך הן על תמונות במסוף משטרה והן על תמונות בתעודת זהות.

בהקשר זה יצוין כי המאשימה בקשה להציג בפני בית המשפט את תמונות המסוף על מנת שבית המשפט יוכל להתרשם מפעולת הזיהוי שביצע השוטר אולם ב"כ הנאשם התנגד למסירת התמונה לעיון בית המשפט (פרוט' עמ' 9 ש' 14-7).

הנאשם ואחיו הופיעו באולמי ומסרו עדותם בפני. לאחר שצפיתי בהם במהלך הדיון אני סבורה כי קיים ביניהם דמיון כלשהו אולם איני סבורה כי ניתן להתבלבל ביניהם. מדובר בשני אנשים, שאינם תאומים ואינם בני אותו גיל שחזותם אינה זהה או אף דומה באופן שאדם הצופה בהם יכול לחשוב שמדובר באותו אדם.

בעדותו בבית המשפט הביע השוטר יחיא בטחון רב בזיהוי שערך לנאשם.

כפי שצוין גם בת"פ (מח' ב"ש) 17102-10-10 מדינת ישראל נ' אבן מאדי, לא פורסם (מיום 10.6.16).

"כמובן, אין בעובדה שעד מביע ביטחון עצמי רב מאוד מקום שתחילה היה ספק, כדי לשלול את כל עדותו. אולם, ככל שמתרבים הדברים עליהם הוא מעיד בביטחון גמור, אשר מתברר שאינם נכונים, או שהיו ספקות בתחילה, הרי שערך הטענה שלו בדבר וודאות ובטחון יורד, יחד עם משקל עדותו בכלל."

יחד עם זאת, בטחונו העצמי של השוטר יחיא בזיהוי נהג הרכב במועד האירוע מבוסס על תהליך הזיהוי שביצע. כמו כן לא נמצאו בעדותו פרטים שהתבררו כלא נכונים.

משכך אני קובעת כי הזיהוי שביצע השוטר יחיא מהימן הן מהיבט האובייקטיבי והן מהיבט הסובייקטיבי.

האם יש בגרסאותיהם של הנאשם ואחיו כדי להטיל ספק בזיהוי שביצע השוטר יחיא

הנאשם ואחיו העידו כי הנהג ברכב לא היה הנאשם אלא אחיו אחמד עורי.

תגובת הנהג לדו"ח במועד האירוע: "אני לא משקר אני אחמד עורי, אנחנו כולנו דומים במשפחה".

גרסת הנאשם

הנאשם העיד כי לא היה במקום ומשכך אינו יודע מה היה (פרוט' עמ' 16 ש' 22).

בהמשך עדותו נזכר הנאשם כי בתקופת האירוע עבד במסעדת "הזקן והים" שביפו שם ישן. הוא הגיע לירושלים באמצעות מוניות שירות רק בימי שישי ושבת לבקר את הוריו (פרוט' עמ' 16 ש' 31-33).

מדובר בטענת אליבי שהועלתה לראשונה בעדותו של הנאשם בבית המשפט. אף בתשובתו לאישום לא ציין זאת הנאשם. בנוסף, הנאשם לא הוכיח טענתו בראיות כלשהן אותן היה יכול להביא בנקל כגון עדות המעסיק, תלושי שכר או אסמכתא אחרת המוכיחה כי במועד ביצוע העבירה היה במקום עבודתו ביפו.

גרסת של אחמד עורי אחיו של הנאשם

בעדותו סיפר אחמד עורי כי נסע לעבודתו בתחנת דלק שמול בית חולים וולפסון ובדרך התקשרו אליו מעבודתו. הוא הרים את הטלפון הנייד שלו על מנת לשים אותו על מצב "שקט" ושמע את השוטר מורה לו לעצור בצד. לאחר שעצר יצא מרכבו השוטר כדי הסביר לו מה שקרה, אולם השוטר אמר לו שיחזור לרכבו ושהוא יגיע אליו. העד סיפר כי מאחר שמיהר לעבודתו לא רצה להתווכח עם השוטר חיפש את רישיון הנהיגה שלו, אך כיון שהיה לחוץ לא מצא אותה ואת תעודת הזהות שלו (פרוט' עמ' 21 ש' 7-17). לדבריו השוטר ביצע חיפוש ברכב ומצא את תעודת הזהות של אחיו איברהים עורי ואמר לו כי זוהי התעודה שלו. בנוסף, מצא השוטר ניירות ששייכים לאחותו (פרוט' עמ' 21 ש' 19). העד העיד כי הראה לשוטר את תג שם של מקום עבודתו עליו כתוב שמו אחמד, אולם השוטר אמר לו שהוא איברהים (פרוט' עמ' 21 ש' 20-21).

בהמשך סיפר כי ביום האירוע התקשר לאחותו על מנת שתשלח לו מסמכי זיהוי (פרוט' עמ' 22 ש' 12-14). עוד העיד אחמד עורי על שיחת טלפון שהתקיימה בין השוטר לבין מנהל העבודה שלו אופיר שאמר לשוטר כי המדובר בעובד שלו אחמד.

אחמד סיפר כי ביקש מהשוטר לקחת אותו לתחנת המשטרה למתן טביעות אצבע, אולם השוטר סירב וחזר על כך שהוא איברהים (עמ' 21 ש' 27-28).

אשר למציאת תעודת הזהות של הנאשם ברכבו העיד כי פעמים רבות הוא מסיע אותם והם משאירים דברים ברכב וכן ציין כי ישנם תלוישים של אחותו שנשארו ברכבו (פרוט' עמ' 22 ש' 5-6).

עוד העידו הנאשם ואחיו כי שוחחו על האירוע רק לאחר מספר חודשים (פרוט' עמ' 17 ש' 23-24, עמ' 22 ש' 29-30).

הן האחות והן מנהל העבודה אופיר לא העידו בפני ולא הוצג פלט שיחות מהטלפון של אחמד עורי אותו ניתן לקבל בקלות רבה, המוכיח כי במועד ביצוע העבירה התקשר אחמד עורי לאחותו ולמעסיקו אופיר.

דהיינו הנאשם נמנע מהבאת ראיות אותן ניתן היה להשיג בקלות הן לגבי טענת האליבי שלו לפיה במועד ביצוע העבירה היה בעבודה ביפו והן באשר לשיחות שביצע אחיו, עם אחותו ומעסיקו במועד מתן הדו"ח.

בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון, הן בהליך הפלילי והן בהליך האזרחי, באי המצאת ראיה העשויה לשפוך אור על האמת או בהימנעות מהזמנה לעדות של עד הגנה, יש לתמוך בגרסה הנוגדת. (ע"פ 531/80 **ברוך אבוחצירא נ' מדינת ישראל** מיום 16.8.1982, ע"פ 437/82 **סלומון אבו נ' מדינת ישראל** מיום 6.4.1983, ע"פ 677/84 **אמנון דוד נ' מדינת ישראל** מיום 15.9.1987).

מכל האמור, מצאתי להעדיף את גרסת השוטר יחיא על פני גרסת הנאשם ואחיו. איני סבורה שגרסתם מעלה ספק כלשהו בזיהוי שביצע השוטר יחיא במועד ביצוע העבירה.

מכלל הראיות אני קובעת כי נהג הרכב שנעצר במועד ביצוע העבירה הוא הנאשם.

אני קובעת כי הנאשם נהג ברכב ללא רישיון נהיגה תקף שפקע ביום 15.11.2012 וללא פוליסת ביטוח בת תוקף ובכך ביצע את העבירות המיוחסות לו.

נוכח קבלת גרסת השוטר יחיא ממנה עולה כי הנאשם הציג עצמו כאחר ולאחר שהנאשם הוזהר כי הוא עשוי להיות מורשע בעבירה נוספת העולה מהראיות מצאתי להרשיעו בעבירה של התחזות במטרה להונות בניגוד לסעיף 441 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

הזהרתי עצמי כי הרשעת הנאשם במקרה דנן נובעת מעדותו היחידה של עד התביעה בפרט כאשר המדובר בעדות לעניין זהות נאשם.

נוכח האמור אני מרשיעה את הנאשם בעבירות של נהיגה עת שרישיון הנהיגה פקע למעלה משנתיים בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה, בעבירה של נהיגה ללא פוליסת ביטוח תקפה בניגוד לסעיף 2(א) לפקודת הביטוח רכב מנועי(נוסח חדש) ובעבירה של התחזות במטרה להונות בניגוד לסעיף 441 לחוק העונשין.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתנה היום, כ"ט תמוז תש"פ, 21 יולי 2020, במעמד הצדדים.